

[Svend Jørgensen.]

tænkning, hvorpå det foreliggende lovfor-
slag hviler. Udvalget er af den opfattelse,
at det er refusionsreglerne og fordelingen af
udgifterne, det er galt med, og at den til-
bageholdenhed, som har gjort sig gældende
på dette område, skyldes disse bestemmel-
ser, idet brugen af et plejehjem i højere
grad er afhængig af, hvor hjemmet er be-
liggende, end af befolkningstallet i de inter-
esserede kommuner. Udvalget foreslår der-
for — og den højtærede socialminister til-
træder dette forslag — at fordelingen af ud-
giften bliver beregnet pr. belægningsdag i
stedet for, som nu, efter folketal.

Endvidere foreslås det, at der, i modsæt-
ning til nu, gives tilskud af den fælleskom-
munale udligningsfond, ligesom tilfældet er
nu for sygehusenes vedkommende, idet det
jo er syge mennesker, det her drejer sig om.
Tilskuddet fra udligningsfonden tænkes ydet
pr. plejedag, og det foreslås fastsat til 50
pct. af nettogennemsnitsudgiften for samtlige
plejehjem. I det hele taget sigter man
imod en ordning, hvorved udgiften for hjem
for kronisk syge fordeles med halvdelen til
staten og halvdelen til kommunerne. Kom-
munernes andel har udvalget derefter ment
at burde fordele med $\frac{1}{4}$ på amtskommunen
og $\frac{3}{4}$ på sognekommunen.

Alle disse tal og beregninger vil det sik-
kert være nødvendigt at vi ser nærmere
på i udvalget, og det samme gælder den sind-
rige beregning angående de økonomiske
virkninger; men da „Statistiske Efterret-
ninger“, nr. 85 fra 28. december 1954, just
har bragt en oversigt over de sociale udgif-
ter i 1952 og 1953 og angivet det beløb, der
er brugt til samtlige kronisk syge i landet,
til 9,7 mill. kr., kan man vel med nogen-
lunde sikkerhed skønne over, hvad pleje-
hjem for kronisk syge koster i dag, og hvad
de vil komme til at koste efter de foreslå-
ede regler.

Forøvrigt er jeg ikke så sikker som det
udvalg, der har formet forslaget, på, at
grunden til, at der bliver oprettet så få
plejehjem, udelukkende er at søge i refusi-
onsreglerne og fordelingen af udgifterne.
Jeg tror, at den snarere er at søge andetsteds,
bl. a. i mentaliteten hos de kronisk syge og
hos deres slægtninge. Mine erfaringer går
i hvert fald ud på, at nogle af de syge nødige
vil anbringes på sådanne hjem, men hellere

vil gå i de vante daglige omgivelser, i hvert
fald så længe de nogenlunde kan passe sig
selv og er oven senge; men der er jo også
andre kategorier af kronisk syge, og for disse
vil indretningen af særlige hjem være af
overordentlig stor betydning. Det var måske
en idé at indrette et bestående sygehus i
hvert amt til hjem for kronisk syge — jeg
ved, at der i Maribo amt og i adskillige
andre amter er tanker fremme i så hense-
ende. Det ville indebære den fordel, at hjem-
met så kunne indrettes således, at det kan
modtage de forskellige former af kronisk
syge, deriblandt også dem, som ellers ikke
kan få hjælp og som følge deraf selv må sørge
for deres pasning. Alle disse tanker må
imidtild nu gøres til genstand for nøjere
drøftelse i udvalget.

Jeg skal med disse bemærkninger anbe-
fale lovforslaget.

Ragnhild Andersen: Det kommunistiske
parti ser med megen sympati på dette lov-
forslag, som jo går ud på at ændre bestem-
melserne i forsorgsloven og folkeforsikrings-
loven i den hensigt at gøre det muligt at få
oprettet flere plejehjem for kronisk syge.
Det har jo i adskillige år — som det også
er sagt af andre ordførere her i dag — været
et stort problem, at mange sognekommuner
og amtskommuner har haft altfor få pladser
på plejehjemmene. Aarsågen til pladsmang-
len har vel været den, at behovet har været
stigende, og at der så godt som ikke er blevet
oprettet nye hjem. Det har været et stort
problem for de kommuner, som ikke har
kunnet anvise de kronisk syge plads på
plejehjem; de har derfor i mange tilfælde
måttet ty til hospitalsindlæggelse af disse,
som rettelig ikke hører hjemme på egentlige
hospitaller. Mange af disse kronisk syge har
måttet opholde sig på hospitalerne i årevis,
og der er vel ingen tvivl om, at byrden ved
den situation, vi har befundet os i, har
været størst for de mennesker, det her drejer
sig om, de enkelte kronisk syge, som enten
kom på et hospital og måtte ligge der i åre-
vis, eller som — sådan gik det i mange til-
fælde — måtte forblive i deres private hjem,
hvor der i adskillige tilfælde har været
meget store vanskeligheder ved at skaffe
dem den fornødne plads, den fornødne pleje
og omsorg i det hele taget.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen